

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

Τ Ω Ν

ΚΟΙΝΩΦΕΛΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

(Συμπράξει τινῶν πεπαιδευμένων ἐκδιδομένη παρὰ Δ. Ἀνσελμου.)

ἌΡΙΘ. Ι Γ. Β'. ἑξαμητίας.

1837.

(Ἰουλίου.)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ. Ζωγραφική. — ΟΥΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑ. — ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΗ. Πιθανὴ διάρκεια τῆς ζωῆς — ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΖΟΟΛΟΓΙΑ. — ΓΕΩΡΓΙΑ. Περὶ ἐξελιθρέσεως τῶν φθοροποιῶν ζώων. — ΔΙΔΑΧΟΡΑ. Ἀραβικὴ φιλικενία — Παραλληλία Πλουτάρχου καὶ Σενέκα. — Κατάσσεις τῶν σχολείων εἰς τὴν Γαλλίαν. — Ἐφημερίδες, βιβλία καὶ βιβλιοθήκαι εἰς τὴν Ῥωσσίαν. — Ταχυδρομεία. — Θιλιόσεις δύνამις τῆς Ἀγγλίας. — Ἀπόπλους πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ἀπολωλότων φλακινθηρῶν. — Βιομηχανία καὶ γεωργικὴ τῶν Ὀμοσπόνδων ἐπαρχιῶν. — Ἀπόδειξις ὅτι εἰ ἀρχαίαι ἐγνώρισαν τὴν Ἀμερικὴν.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ.

Ζωγραφικὴ (ἀκολουθία)

Καθὼς εἰς τὴν Ἑλλάδα τέσσαρα μάλιστα σχολεῖα ζωγραφικῆς ἤμασαν ἄλλοτε, τὸ τῆς Σικυῶνος, τῆς Κορίνθου, τῆς Ρόδου καὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἐννεα τοιαῦτα διεπρέψαν εἰς τὴν νεωτέραν Εὐρώπην καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐδοξάσθησαν.

Τὸ σχολεῖον τῆς Φλωρεντίας μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἐλαιοχρώσου ζωγραφικῆς, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται περαιτέρω λόγος, ἔδωκε περιφήμους ζωγράφους τὸν Πιζανέλλον, τὸν Γκιρλανδαῖον διδάσκαλον τοῦ νεωτέρου Ἀπελλοῦς τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου καὶ τὸν Ἀνδρέαν Βερόκιον, ὅστις ἐδίδαξε τὸν Λεονάρδον Δεβινσῆ. Ὡς ἄλλος Πολύγνωτος, αὐτὸς εὐδοκίμησεν εἰς τὴν ἐπαφρόδιτον ζωγραφίαν τῶν γυναικείων κεφαλῶν. Αὐτὸς πρῶτος ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ νὰ τυπώωμεν εἰς γύψον τὰ πρόσωπα ζώντων ἢ νεκρῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ τελειοποιηθῇ ἡ ζωγραφία τῶν εἰκόνων. Ὁ Λεονάρδος Δεβινσῆ, ἦτο διὰ μιᾶς ἀρχιτέκτων, ζωγράφος καὶ γλύπτης, ἐθεμελίωσε τὴν τέχνην εἰς τὰς θεωρίας τῶν μαθηματικῶν, τῆς ὀπτικῆς καὶ τῆς ἀνατομίας, καὶ παρέστησε ζωρότατα τῆς ψυχῆς τὰ πύθη.

Ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελοσ ἔδωκε τὸ σχολεῖον τοῦτο. Ὄθεν ἡ Ἰταλία τὸν καταριθμῆι μετὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ποιητὰς καὶ ζωγράφους. Ἰπερήφανος, ἰσχυρογνώμων καὶ ἀδυσώπητος ἀντεστάθῃ πολλῶν εἰς τὸν Πάππα Ἰούλιον ἁ, εἰς τὸν ὑποῖον τὸ πᾶν ὑπέκλινε. Ἐπεμελήθη πολὺ τὸ ἀνατομικὸν μέρος τῆς τέχνης, ἀλλ' ἀμέλησε τοῦ χρωματισμοῦ τὴν εὐπρέπειαν,

τὴν ὁποίαν ὁ νεώτερος αὐτοῦ Τιτιανὸς ἐπεμελήθη. Ἡ τελευταία παρουσία πίναξ τοῦ περιωνύμου τούτου ἀνδρὸς χρησιμεύει ὡς τῆς σήμερον, ὡς ὑπόδειγμα καὶ ὑποκείμενον μιμήσεως εἰς τοὺς νέους τεχνίτας.

Τὸ σχολεῖον τῆς Ρώμης συστάθη ἀπὸ τὸν πέτρον Περουγίνου· ἔχει δὲ ὡς χαρακτηρὰς ἰδιαιτέρους, τὴν ἐπιστημονικὴν ἰχνογραφίαν, τὴν ἐξαιρέτην τῶν σχημάτων καλλονὴν, τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὴν ἐκφράσιν τῶν αἰσθημάτων, καὶ τὴν ἐνάρμοσον σύνθεσιν. Ὡς καύχημα τοῦ καταστήματος τούτου θεωρεῖται ὁ ἐνδόξος Ραφαὴλ γεννημένος τῷ 1483 καὶ προσατευόμενος ἀπὸ τὸν γενικὸν Πάτρωνα τῶν λόγων καὶ τῶν καλῶν Πάππαν Λέοντα δέκατον. Ἐδημιούργησε δὲ τρόπον τινὰ τὴν σύνθεσιν.

Τὸ σχολεῖον τῆς Βερετίας ἤμασε κατὰ τὸ τέλος τοῦ 15 αἰῶνος· ἐμιμήθη ἰδιαιτέρως αὐτὴν τὴν φύσιν. Οἱ πρῶτοι αὐτοῦ μαθηταὶ ἦσαν Gentie καὶ Ἰωάννης Bellin. Ὁ Μωάμεθ β'. μετεκάλυψε εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸν Gentie κινούμενος ἀπὸ περιέργειαν νὰ ἰδῆ τὴν ὡραίαν αὐτοῦ εἰκόνα τὴν ἀποτομὴν τοῦ Προδρόμου. Ἀλλ' ἐξαιρέτως ἐδόξεσε τὸ σχολεῖον τοῦτο ὁ Τιτιανὸς, ὅστις δὲν ἐζήτησε τὸ ἰδατικὸν κάλος, ἀλλ' ἀντέγραψεν ἀμέσως αὐτὴν τὴν φύσιν. Τὰ καλλιτεχνήματά του ἐπαινοῦνται διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ εὐγένειαν τῶν χαρακτηρῶν, διὰ τὴν ἐπιτυχεσάτην καὶ φυσικὴν γυναικῶν καὶ παιδιῶν ζωγραφίαν, μάλιστα δὲ διὰ τὴν εὐρυθμον λαμπρότητα τῶν χρωμάτων.

Τὸ Δουβαρικὸν σχολεῖον ἦνθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16. αἰῶνος φημιζόμενον διὰ τὴν χάριν τοῦ σχεδίου, τὴν γλυκύτητα τῆς συνθέσεως καὶ τὴν τεχνικὴν τῶν βαφῶν μίξιν. Ὁ ἐνδόξος Ἀντώνιος Ἀλλέγρης Κορρέγιος ἐσέλιξε τρόπον τινὰ τὸ σχολεῖον τοῦτο διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν συνθέσεών του, τὴν καταλλήλον χρῆσιν τῶν χρωμάτων εἰς τὰ φωτεινὰ σκιόφωτα μέρη καὶ εἰς τὰς ἀντανακλάσεις· φαίνεται δὲ ὅτι πρόκρινε παντοῦ τὸ χάριν κατὰ τὸ ἀληθῶς ὡραῖον.

Τὸ σχολεῖον τῆς Βορνονίας ἐτιμήθη ἐξόχως ἀπὸ τοὺς Καρφόσους, τὸν Λουδοβικὸν καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ ἐξαδέλφους Αὐγουστίνον καὶ Ἀννίθαν. Πολλάκις καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι εἰργάζοντο τὸ αὐτὸ ἔργον, καὶ ὁ ζωγραφικὸς αὐτῶν κάλαμος ὠδηγεῖτο τρόπον τινὰ ἀπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα.

Τὸ σχολεῖον τῆς Γαλιτίας. Ἐνῶ ἡ ζωγραφία ἐτελειοποιεῖτο τόσον εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οἱ Γάλλοι ζωγράφοι ἐστόλιζον τοὺς ναοὺς κατ' ἄλλο ἢ τινὰ νεοφανῆ τρόπον, ἐπεὶδὴ συνάψαν εἰς ἓν τὰ διάφορα τῆς ἐπιστήμης μερῆ. Ὁ Πουσσὲν πρῶτος ἐθεμελίωσε τὸ σχολεῖον τοῦτο, ἀλλ' ἦτον προωρισμένος νὰ τὸ τελειώσῃ ὁ Χ. Λεβρὸν, ζωγράφος ἀγαπητὸς τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου τετάρτου, φίλος τοῦ ἡρωικοῦ γένους, ἀπεθανὼν κατὰ τὸ 1690. Συγγράφεται δὲ νὰ εἴπωμαι ὅτι ὁ Ραφαὴλ μετεμψυγῆθῃ εἰς τὸν Lesueur, ἐπεὶδὴ καὶ οἱ δύο ἡσθάνθησαν καὶ παρέστησαν ὁμοίως τὰ ἡσυχὰ καὶ γλυκέα πάθη, καὶ γενικῶς τὸ ὡραῖον καὶ ἐπαφροδίτην. Ὁ Γάλλος ἐμιμήθη τὸν Ἰταλὸν μάλιστα καὶ εἰς τὰς σταλίδας τῶν ἐνδυμάτων καὶ ἐπαίικια τοῦ προσώπου τὴν φυσικα-

γνωμίαν κατὰ τὴν κατάστασιν, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν χαρακτῆρα τῶν ὑποκειμένων. Ἀλλ' ὁ ἐνδοξότατος τῶν Γάλλων ζωγράφων θεωρεῖται ὁ Δαβίδ. Ὄθεν θαυμάζονται καὶ τὰ πρῶτα ἔτι αὐτοῦ δοκίμια, οἷον ὁ Βελισσάριος, ἡ κηδεῖα τοῦ Πατρόκλου, καὶ τοῦ Σωκράτους ὁ θάνατος.

Διατηρῶν τὴν καθαριότητα καὶ ἀναλογίαν τῶν σχημάτων ὁ Δαβίδ ἐμελλε νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν Γαλλιαν, καθὼς ἄλλοτε ὁ Ἀπελλῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὕψος, τὴν ὠραϊότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, καὶ ἀνενώσε τὴν τελειότητα τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων. Μαθηταὶ τούτου ἐχρημάτισαν ὁ γλυκὺς καὶ μαλακὸς Γεράρδος, ὁ λεπτομερὴς Γουερίνος, ὁ λαμπρὸς χρωματιστὴς Γρὸς, ὁ τολμηρὸς Γεροδέτ, οἱ ὅποιοι ὑπόσχονται ὅτι θέλει παραταθῆ εἰς πολὺ ἡ δόξα τῆς Γαλλικῆς ζωγραφίας, ὁ φίλος ἡμῶν Δουπρέ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι.

Τὸ σχολεῖον τῆς Γερμανίας. Καταχρηστικῶς μόνον ἐδόθη τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐπεὶδὴ οἱ καλοὶ ζωγράφοι τῆς Γερμανίας ἔτυχον διεσπαρμένοι εἰς διάφορα μέρη, καὶ κυρίως ὑπάρχουσι μαθηταὶ τῆς Ὀλανδίας καὶ Ἰταλίας. Ὁ χαρακτηρ αὐτῶν εἶναι τῶν Γοθικῶν ἢ μίμησις. Ἐπαινεῖται δὲ μάλιστα ἐκ τούτων ὁ Ἀλβέρτ Δουρέρ.

Τὸ σχολεῖον τῆς Φιλανδρίας κατεστάθη περιφθον καὶ διὰ τοὺς ἐνδόξους καλλιτεχνίτας καὶ διὰ τὴν αὐτόθι γενομένην ἐφεύρεσιν τῆς μίξεως τῶν χρωμάτων μετ' ὄλειον, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐγνώριζον. Τιμᾶται δὲ ὡς ἀρχηγὸς μάλιστα τοῦ σχολείου τούτου ὁ Ρούβενς ζωγράφος τῶν βιαιῶν παθῶν, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα εἶναι ἄπειρα πίνακες, εἰκόνες, χωρογραφίαι, ζωηραὶ ἀνθέων καὶ καρπῶν καὶ ζώων παραστάσεις κτλ. Τὸ σχολεῖον τοῦτο χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων, τὴν μαγείαν τοῦ λυκαυγοῦς, τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς ἰχνογραφίας, τὴν εὐγένειαν τῶν σχημάτων καὶ εἰδικὴν τινὰ ἐν γένει εὐπρέπειαν.

Σχολεῖον Ὀλλανδικόν. Τέκνον τοῦ ἀνωτέρω, ἐδόξασθη μάλιστα διὰ τὴν ἀμίμητον ζωγραφίαν τοῦ φωτός· οἱ Ὀλλανδοὶ προσέτι δὲν ἔχουσιν ἀντιζήλους εἰς τὴν τοπογραφίαν. Ἡ δὲ δόξα τοῦ σχολείου τούτου εἶναι ὁ περιφθονος Ραμβράνδ, ὅστις ἀρχισε τὴν τέχνην εἰς τὸν μυλῶνα τοῦ πατρὸς του, ὅπου εἶχεν ὡς πρωτότυπα τῆς ζωγραφίας τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ὄχλου.

Σχολεῖον τῆς Ἀγγλίας. Συστάθη περὶ τὰ μέσα τοῦ 18. αἰῶνος, ἐπαινεῖται διὰ τὴν σοφίαν τῆς συνθέσεως, τὸ κάλλος τῶν σχημάτων, τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν, καὶ τὴν ἀλληθῆ ἐκφράσιν τῶν αἰσθημάτων, καυχώμενον εἰς τὰ ὄνματα τοῦ Ραϊνδλδη, τοῦ Βρόουν, τοῦ Κύπλεϋ καὶ ἄλλων.

Συνθεσάτοι τρόποι τῆς ζωγραφίας εἶναι οἱ ἀκόλουθοι.

Μίξις τῶν χρωμάτων μετ' ὄλειον τοῦ κηρίου ἢ τοῦ λίνου ἢ ἐλαϊᾶ· χρωστος ζωγραφία.

Ἄλλοτε τὰ χρώματα ἀνελύοντο πάντοτε εἰς λευκὸν ὡοῦ, εἰς ὕδωρ, ἢ εἰς κόλλαν, ἢ εἰς ἀναλυμένον κομμυδίου· ἀλλὰ τυχηρὸν συμβεβηκὸς ἀπέδειξεν ὅτι διατηροῦσι τὴν αὐτὴν δύναμιν ἀναλυόμενα εἰς τὸ ἔλαιον καὶ

ξηραίνονται πολύ ευκολώτερον χωρίς να ἔχωσι μάλιςα χρείαν βερενικείου.

Ἡ χρωσιτογραφία pastel εἴτε διὰ τῶν χρωστικῶν ζωγραφία, εἶναι νέα καὶ αὐτὴ ἐφεύρεσις. Χρωστικῶν δὲ ὀνομάζομεν τὰ μακρὰ διαφόρων χρωμάτων κονδυλία, τὰ ὁποῖα ὁμως δὲν μεταχειρίζονται εἰς χαρτίον, ἐπειδὴ εὐρωτιᾷ τὸ χρῶμα προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ ἀποσπᾶται (ξεκολλᾷ).

Ἡ τοιχογραφία γίνεται μετ' ἁρώματ' ἀναλυμένα εἰς ὕδωρ ἐπάνω τοίχου ἀλειμμένου νεωστὶ μετ' ἄσβεστον καὶ ἄμμον.

Ἡ ἐγκαυσιτογραφία ἦτον γνωστὴ κατὰ τὴν Πλίνιον καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους μεταχειρίζονται δὲ δι' αὐτὴν τὸ κηρίον, τὰ χρώματα καὶ τὸ πῦρ. Ὁ Αἰγινίτης Λύσιππος ἐδοξάσθη ἄλλοτε πολὺ δι' αὐτὴν τὴν ζωγραφίαν.

Ἡ σμαλτογραφία γίνεται ἐπάνω τῶν μετάλλων, ἢ ἀπλῶς τῶν ὀρυκτῶν σωμάτων. Ἦτο γνωστὴ καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς παλαιούς, ἐπειδὴ τὰ τοίχῃ τῆς Βαβυλωνος ἐσκεπάζοντο ἀπὸ πλινθία ποικιλιμένα μετ' ἀφόρα σχήματα.

Ἡ ὑερογραφία εἴτε ἢ ζωγραφία τοῦ ὑέλου γίνεται ἢ μονόχρωμος, δηλ. ἀναλύονται τὰ μὲν μεταλλικὰ χρώματα μετ' ἄλλας οὐσίας, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ὑέλου, ἢ πολυχρῶμος δηλ. ζωγραφίζονται διάφορα σχήματα ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ὑέλου μετ' ἁρώματα μεταλλικὰ, τὰ ὁποῖα ἔπειτα ἀναλύονται ὅταν ὁ ὑελος πυρακτωθῇ. Τοῦτον τὸν τρόπον μεταχειρίζονται καὶ εἰς τὴν ζωγραφίαν τῶν φαρφουρίων.

Αἱ βαφαὶ τῶν θυρῶν, τῆς ὀροφῆς, τῶν περισυλίων, σοῶν κτλ. γίνονται μετ' ἁρώματα ἀναλυμένα διὰ τοῦ πυρός εἰς κόλλαν, ἕως οὗ λάθωσι μελιτώδη σύστασιν.

Διὰ τὴν προσκολληθῆ ἢ βαφὴ πρέπει νὰ ἀλείφονται οἱ τοῖχοι μετ' ἄσβεστον, ὅπου ἀνελύθη ὀλίγη γύψος, (συπτηρία). Πολλάκις πλύνεται καὶ μετ' ἀναλυμένην πότασαν ἐλαφράν (*).

Εἰς τὴν Εὐρώπῃ πολλῶν δωματίων τὸ δάπεδον, εἴτε ἔδαφος σκεπάζεται μετ' πλινθία (τούβλα), τὰ ὁποῖα βάφονται μετ' ἁρῶν (χῶμα) κοκκίνην ἢ κιτρινήν, τῆς ὁποίας βάλλουσι δύο σοιβάδας, ἔπειτα προσθέτουσι τὸ λεγόμενον ἐγκαυσικόν, εἴτε εἶδος βερενικείου συνθέτου διὰ τοῦ πυρός ἀπὸ κηρίον καὶ ὕδωρ ποτάσσης, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ τριφθῇ δυνατὰ μετ' ἁρῶν σπλεγγίδα (βοῦρτσαν) δίδει μεγάλην λαμπρότητα. Τὸ μίγμα τοῦτο μεταχειρίζονται καὶ εἰς σανιδώματα τῶν θαλάμων, εἴτε πάτωμα.

Τὰ διάφορα σκεῦθ' ἀφαιρῶνται ἀφοῦ ἀλειφθῶσιν πρότερον μετ' κόλλαν, εἰς τὴν ὁποίαν προστίθεται ἀρέψημα σκορόδων ἢ φύλλων ἀψίνθου μετ' ὄζον καὶ ἄλλας ὅλα αὐτὰ βράζονται, καὶ ἥδη ζεσθὸν τὸ μίγμα ἀλείφεται εἰς τὸ σκεῦος. Εἰς τὴν δευτέραν σοιβάδα μεταχειρίζονται καὶ ὀλίγην κρητίδα (τεπεσίρι) ἀναλυμένην μετ' τὴν κόλλαν, μετ' τὴν ὁποίαν γεμίζουσι τότε ὅλα τὰ ἄνιστα καὶ κοίλα μέρη, ἔπειτα ἐξομαλίζουσι τὸ πᾶν μετ' σίδηρον, καὶ τελευταῖον βάλλουσι τὸ ζητούμενον χρῶμα.

(*) Εἶπαμεν εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα τί εἶναι ἡ πότασα.

Τὰς δὲ κορωνίδας (περιβάζια) τῶν εἰκόνων καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀλείφουσι πρότερον μετ' γύψον, ἔπειτα ἀφοῦ ξηρανθῇ ὁ γύψος βρέχουσιν αὐτὸν μετ' ἀλκάλιον ἢ βρακὴν καὶ ἐπάνω βάλλουσι τὰ χρυσαῖα ἐλάσματα ἢ φύλλα τέλους ἀφοῦ ξηρανθῇ καὶ τοῦτο σιλβούται μετ' ἐλεφάντινον ὀδόντας μετ' ἀγάτην λίθον ἢ ἄλλοτι ὅμοιον.

Αἱ θύραι, αἱ θυρίδες, τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας πρέπει νὰ βάφεται μετ' ἐλατόμικτα χρώματα. Ἄν δὲ θέλωμεν νὰ ἀποβῇ τὸ ἔργον τελειότερον, πρέπει νὰ ἀλείψωμεν τὸ μέρος μετ' δύο ἢ τρεῖς ἐπιθέσεις γύψου, καὶ ἔπειτα νὰ βάλωμεν τὸ χρῶμα ὡς τελευταῖον δὲ πάντα προσθέτομεν τὸ βερενικίον.

Αἱ κιγκλίδες τῶν κλιμάκων, καὶ τὰ σιδηρώματα τῶν ἐξωσέγων εἴτε βαλκονίων βάφονται μετ' μελανὸν χρῶμα. Διὰ τὴν ἐμποδίσωσι δὲ τὴν σκωρίαν τὰ ἀλείφουσι πρότερον μετ' μίλτον ἢ σουλεγένι.

Πολλάκις συνάπτουσι τὴν τερεβενθίνην μετ' τὸ ἔλαιον.

Ἀναλύονται τὰ χρώματα καὶ εἰς τὸ γάλα ἢ τὸν ζυμὸν τοῦ γάλακτος, προσθεμένης ἴσης ποσότητος ἐλαίου καὶ ἄσβεστον. Ἐπειτα βάλλουσι δωδεκάκις πλεῖστον μέρος κρητίδος παρὰ τὴν ἄσβεστον, καὶ κἀνὲν χρῶμα, ἂν θέλωσι. Τὸ μίγμα τοῦτο γίνεται σερεθὸν καὶ ξηραίνεται εὐκόλως καὶ δὲν ἔχει ὀσμὴν.

Ἀφοῦ ἀναλύσωσι τὰ χρώματα εἰς κύλαν ἰχθύος, ἢ κομίδιον ἀναλυμένον καὶ τὰ χόνους εἰς πλάκα λείαν, τὰ κόπτουσι εἰς τετράγωνα κομμάτια τὰ ὁποῖα βάλλουσι ἔπειτα εἰς μικρὰς πυξίδας καὶ παραδίδουσι εἰς τὰ ἐμπόριον. Ὅταν θέλωμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν αὐτὰ τὰ κομμάτια, ἀρκεῖ νὰ βρέξωμεν ὑποκυάθιον (soucoupe) ἢ ἀπλῆν χήμην (ἀχυβάδα) καὶ νὰ τρίψωμεν τὸ χρῶμα ἔπειτα, διὰ τὴν ἐπιτύχωμεν τὴν βαφὴν, τὴν ὁποίαν θέλωμεν.

Τὰ χρώματα αὐτὰ εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα, ὀρυκτὰ ἢ φυτικὰ, δηλ. ὁ γύψος ἢ τὸ ψιμύθιον (λευκ.), ἡ ὄχρα (γῆ κιτρινωμένη ἀπὸ ὀξειδωτῶν σίδηρον) κιννάβαρις (κόκ.), μίλτος (κόκ.), ἀρσενικὸν θειοῦχον (κίτρι.), χρωματικὸς μύλυθος (κίτρινον λαμπρότατον) χαλκάλθη (μέλ.), λαζούριος λίθος (ὄμ.) κτλ.

Ἐπειτα τὸ κίτρινον καὶ οὐρανὶ δίδουσι διαφόρων παραλλαγῶν πράσινων.

Ὅταν εἰς ἀναλυμένον χρυσὸν βυθίσωμεν φύλλον κασσιτέρου, ἐκ τούτου γίνεται λαμπρὸν καὶ ὠραιότατον ἰώδες (Κασσιίου πορφύρα) χρῶμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὴν ζωγραφίαν τῶν φαρφουρίων, καὶ εἰς τὰ σμάλτα, ἀλλὰ ἔχει μεγάλην τιμὴν. Ὅθεν τὸ ἀναπληροῦσι μετ' ὀξειδωτῶν σίδηρον καυμένον.

Τὰ φυτικὰ χρώματα λαμβάνομεν ὅταν βράσωμεν τὰ φυτὰ ὅπου εὐρίσκονται καὶ χωρίσωμεν αὐτὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀγγείου μετ' ὀλίγον ἄλκαλι (*).

(*) Ἀλκάλια λέγονται ἡ πότασα, ἡ σόδα, ἡ ἄσβεστος, ἡ ἄμμωνία καὶ ἄλλα τινὰ σώματα τὰ ὁποῖα ἐνωμένα μετ' ὄξια ἀποτελοῦσιν ἄλατα.

Αέρας ονομάζουσιν οι τεχνικοί όλα τα τοιαύτα χρώματα, όσα δέν διαλύονται εις τὸ ὕδωρ.

Ἐρυθρόδανον (ρίζαρι), Βρασιλιανόν και Καμπεχιανόν ξύλον, κάρθαμον, βοκοῦ oseille (κόκκινον).

Κούκομα Gaude, Sumac, gutte, κρόκκος (κίτρινον).

Ἰνδικόν τὸ πασέλι κτλ. (οὐρανί).

Τὸ μέλαν λαμβάνομεν ἀπὸ τὸ κηκίδιον ἢ μεταβάλλοντες εις λεπτήν κόνιν τοὺς ἀνθρακας, και ἀπὸ τοὺς πυρήνας τῶν Περσικῶν (βόδακίνων) και τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου καυμένα κτλ.

Γενικῶς τεσσάρων μόνων χρωμάτων ἢ μίξις, τοῦ κυανοῦ (bleu de Prusse) ἐρυθροῦ (carmin), τοῦ κίτρινου (sumac, gutte) και τοῦ μέλανος (encre de la Chine) παράγει όλα τὰ ἄλλα χρώματα. (2.)

ΟΡΙΚΤΟΛΟΓΙΑ.

Ὁ δόκτωρ Μέγερ, διεθύβεν εις τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τοῦ Παρισίου δείγματα τινος ὀρυκτοῦ νέου, τὸ ὅποιον εὑρίσκεται εις τὴν Μολδαυίαν εις τοὺς πρόποδας τῶν Καρπαθίων ὄρεων ὠνομάσθη δὲ ὄζοκρηίτις, ἐπειδὴ καίει ὡς τὸ κηρίον, ἀναδίδον ὀλίγην ὀσμήν ἀσφαλτώδη. Συνίσταται δὲ εις μεγάλα κομμάτια σκεπασμένα ἀπὸ ἄργιλον ἐνωμένην μὲ ἄσφαλτον. Πολλὰ κομμάτια τοιαῦτα ἐζύγιζον 80 ὡς 100 λίτρας και περιέχουν ἰκανὴν γνησίον ἀργύρου ποσότητα. Πλησίον δὲ τοῦ τύπου, ὅπου ἀνωρύθη ἡ οὐσία αὐτῆ, εὑρίσκονται και μεγάλα σρώματα ἠλεκτρον φαιοῦ, ὡς ὁ Δ. Μέγερ κλίνει εις τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ὄζοκρηίτις ἐνδέχεται νὰ ᾖ καὶ κίτρινον ἠλεκτρον, τὸ ὅποιον ἐταράχθη τρόπον τινὰ εις τὴν φυσικὴν μόρφωσίν του. Ἡ ὕψη τοῦ ὀρυκτοῦ τούτου διαφέρει, ἐπειδὴ ἐνίοτε τὸ θλάσμα του παριστάνει ἴνας, ἄλλοτε δὲ φύλλα, ἐνίοτε δὲ και στρογγύλα, εἴτε θηλοειδῆ μέρη, ὅτε εἶναι καθαρῶστατον και διαφανές εις τὰ ἄκρα. Ἀναλύεται δὲ εις τὸν 40. βαθμὸν τοῦ θερμισμού. Μέχρι τούτου δὲν ἐξῆθη δυνατὸν νὰ καθαρίσωσι τὸ ὀρυκτὸν τούτο. Ἀφοῦ δὲ πλυθῆ πολλάκις, λαμβάνει κίτρινον χροῶμα βαθύ, και εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τὸ μεταχειρίζονται διὰ νὰ κατασκευάσωσι λαμπάδας.

(3.)

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΗ.

Πιθανὴ διάρκεια τῆς ζωῆς.

Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐρεῦνας, τὰς ὁποίας ἐπεχειρήσεν εις τὴν Βελγίαν ὁ Κ. Κελέτ (Guelett) ἡ πιθανὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν γέννησιν εἶναι γενικῶς 25 ἔτη, δηλ. εις τὴν ηλικίαν τῶν 25 ἐτῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων, τὰ ὅποια ἐγεννήθησαν συγχρόνως ὀλιγοσεύει ἐξ ἡμισείας. Ἡ πιθανὴ ζωὴ τῶν κορασιῶν εἶναι 27 ἔτη εις τὰ χωρία και 28 εις τὰς πόλεις, ἐνῶ τὰ ἀρσενικὰ ζῶσιν ὀλιγότερον ἀπὸ 24 ἔτη εις τὰ χωρία, και ἀποφύετον ἐπὶ

21 εις τὰς πόλεις. Διακρίνων δὲ τις πάντοτε τὰ γένη διὰ τὰς πόλεις, εὑρίσκει ὅτι ἡ πιθανὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρὸς 30 ἐτῶν εἶναι 32 ἔτη, γυναικὸς δὲ συνήλικος 34 1/2. Τὸν αὐτὸν χρόνον ζῆ ἡ γυνὴ εις τὰ χωρία, οἱ ἀνδρες ὁμῶς καταντῶσιν ὡς τὰ 35 ἔτη.

Εἰς τὸ 5 μάλιστα ἔτος ἡ πιθανὴ ζωὴ εἶναι μακροτάτη, χωρὶς δεῦκρυσιν γένους και τύπου. Ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, αἱ γυναῖκες τῶν πόλεων και οἱ ἀνδρες τῶν χωρίων καταντῶσιν ὡς τὰ 51 ἔτη, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν χωρίων και οἱ ἀνδρες τῶν πόλεων εις τὰ 48. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἄμα γεννῶμενον δὲν ἔχει πιθανότητα ὅτι μέλλει νὰ ὑπερβῆ τὰ 25 ἔτη, ἀφοῦ φθάσῃ τὸ 5. ἔτος ἔχει λόγον νὰ πισεύσῃ ὅτι θέλει ζῆσαι ὡς 60 ἔτη. Ἐφ' ὅσον δὲ μακρυνόμεθα ἀπὸ τὴν ἀζωωσημείωτον ταύτην ηλικίαν τῶν 5 ἐτῶν, ἡ πιθανὴ ζωὴ μακρύνεται. Ὅθεν εις τὰ 40 ἔτη εἶναι 27 ἐτῶν διὰ τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων και τὰς γυναῖκας τῶν πόλεων. Διὰ τοὺς ἐξηκονταετείς εἶναι 12 ὡς 13 ἔτη. τέλος διὰ τοὺς ὀγδοηκονταετείς δὲν μένουσι πλέον εἰμὴ τέσσαρα ἔτη.

Δυναμῶν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι κοινῶς ἡ πιθανὴ ζωὴ μετὰ τὸ 5. ἔτος εἶναι ἡ αὐτὴ διὰ τὰς γυναῖκας γενικῶς και τοὺς ἀνδρας τῶν χωρίων ἄλλ' εἶναι ὀλιγότερον μακρὰ διὰ τὸν ἀνδρα, ὅστις κατακτεῖ τὰς πόλεις, τὸ ὅποιον πρόερχεται βίβαια ἀπὸ διαφορῶς νοσοποιῶν αἰτίας και καταγρήσεις, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται ἐκεῖ.

Εἰς τὴν Βελγίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ὑπερβαίνει ὀλίγον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν χωρίων γυναικῶν εἶναι διπλοῦς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἔμειναν χωρὶς γυναῖκα. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὴν συνήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἀνδρες νὰ νυμφεύωνται ἐξωρότερα παρὰ τὰς γυναῖκας. Αἱ ἄγαμοι γυναῖκες εὑρίσκονται πλεονάζουσαι παρὰ τοὺς ἀγάμους ἀνδρας. (3.)

Ἀποβίωσις ἀνδρῶν και γυναικῶν.

Διάφοροι λογαριασμοὶ ἀπέδειξαν ὅτι ἂν ἡ ζωὴ τῶν ἀρσενικῶν παιδίων παρασθῆ εις τοὺς ἀκολουθῶνους τύπους μὲ τὴν ποσότητα 100,000 χρόνων, ἡ ζωὴ τῶν θηλικῶν θέλει εὑρεθῆ ἀνάλογος εἰς μὲν τὴν ὀλλανδίαν μὲ 109,079, εις δὲ τὸ Σέσερ τῆς Ἀγγλίας μὲ 11,189, εις δὲ τὸ Μοντπελιέρ μὲ 107,031, εις δὲ τὴν Σουηδίαν μὲ 105,275, εις δὲ τὸ Ἀμστελδαμον μὲ 112,005, εις δὲ τὰς Βρυξέλας μὲ 103,764.

Εἶναι ἀδύνατον κατ' αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις νὰ μὴ πισεύσωμεν ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς εἶναι μεγαλύτερα παρὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς. (3.)

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΖΩΟΛΟΓΙΑ.

Ἐπειδὴ ἐξῆθη ὅτι εις τὴν Ἑθνογραφίαν και τὴν Ζωολογίαν ἡμεῖς ἐπιχειροῦμεν νὰ μεταβῶμεν εις τὴν περιγραφὴν τῆς Ῥωσσίας και τῶν παρεκκειμένων χωρίων διὰ νὰ μάθωμεν τὰ ἔθνη και ἔθιμα, τὰς πολιτείας, τοὺς πόρους και τὴν θηλικὴν ἢ διανοητικὴν κατάστασιν ὄλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἔθνων, ἔπανερ-

χόμεθα εἰς τοὺς Λάπωνας, περὶ τῶν ὁποίων εἶπαμεν τῶντι τινα, ἀλλὰ μένουσι καὶ ἄλλα νὰ προσθέσωμεν.

Ὁ λαὸς οὗτος εἶναι οἱ ἀληθεῖς πυγμαῖοι, τοὺς ὁποίους ἀναφέρουσι οἱ ἀρχαῖοι. Οἱ Λάπωνες ἔχουσι τὰς οἰκίας αὐτῶν ἀπὸ ξύλα, σκεπασμένας δὲ μὲ ὄσᾶ φαλαίνης. Ἐν γένει ὁμῶς ἀγαπῶσι νὰ περιφέρωνται νομαδικῶς καὶ αἰοικοί. Οἱ ἔμποροι οἵτινες ἀγοράζουσι τὰ πολύτιμα γουναρικὰ τῆς βορείας ἐκείνης χώρας ἀπὸ τοὺς Λάπωνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς μεθύουσι μὲ βρακὴν καὶ τοὺς ἀπατῶσιν εἰς τὸ συνάλλαγμα. Ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς ἴσως αὐτοὶ εἶναι οἱ πλέον δεισιδαίμονες καὶ εἰδωλολάτραι. Λέγεται ὅτι ἔχουσι μέγαν αἰλουρον (γάτον) μαῦρον, εἰς τὸν ὅποιον ἐμπιστεύονται ὅλα τῶν τὰ μουσικῶν, ὅτι ὁ ὑποκεκρυμμένος εἰς τὸ σχῆμα τούτου τοῦ ζώου δαίμων κοινοποιεῖ τὰς βελήσεις του διὰ τινων συνθημάτων. Ὄταν ἀποθνήσκῃ ὁ Λάπων, θυσιάζουσι οἱ συγγενεῖς τάρανδον εἰς τὸν τάφον του, καὶ ἀφίγουσι τὰ ὄπλα του καὶ τροφὰς εἰς τὸν τάφον διὰ νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα φέρουσι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, σημείον καὶ ὁ βάρβαρος οὗτος καὶ εὐήθης λαὸς ἔχει ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν μελλούσης ζωῆς καὶ ἀθανασίας!

Α. Εἶναι δύσκολον οἱ Λάπωνες νὰ εἰπῶσι τὴν ἡλικίαν των, σπανίως μάλιστα γνωρίζουσι καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα των.

Β. Εἰς τὸν τόπον τοῦτον παριδεύεται ἡ λευκοίτις, τῆς ὁποίας τὸ δέρμα εἶναι τὸ πολύτιμον λευκὸν γουναρικὸν λεγόμενον κακούμι, ἔμβλημα ὅχι μόνον τῶν ἀξιωματῶν τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ σολισμὸς καὶ τῆς βασιλικῆς πορφύρας κτλ.

Γ. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ζώων, τοῦ σαρθερίου martre, ἀπὸ τὸ ὁποῖον λαμβάνουσι τὸ ὄραϊον μαῦρον γουναρικὸν σαμουρί, τοῦ σκιούρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λαμβάνουσι ἄλλο φαῖον γουναρικὸν τὸ ζινζάπι, τῶν λυκαόνων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον λαμβάνουσι τὸ σιλπνότατον ὄλων τῶν γουναρικῶν τὸ ἀλούπι κτλ. εἰρίσκονται εἰς τὴν Λαπωνίαν πολλοὶ κάστορες. Τὸ ζῶον τοῦτο ἔχει πάχος ἀλώπεκος, ῥύγχος μακρὴ, ὀδόντας πολὺ κοπτεροὺς καὶ χνούδιον τὸσφ λεπτόν, ὡςε χρησιμεύει εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὄραϊων πετάσων (εἴτε καπέλων) λεγομένων κασόρι. Ἄν καὶ ἦναι ἀμφίβιον, ἀγαπᾷ ὁμῶς ἐξαιρέτως νὰ διακινῆται εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς λίμνας. Ὅτι λέγουσι περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς αὐτοῦ δεινότητος καταντᾷ σκεδὸν ἀπίθανον· ἀλλ' εἶναι βέβαιον, ἐπειδὴ τῶντι κτίζει ἐπάνω εἰς σύλους βελισμένους εἰς τὰς ὄχθας τῶν λιμνῶν καὶ ποταμῶν καὶ ἀλειμμένους μὲ πηλὸν γλοιώδη μικρὰς τινὰς καλύβας ὡσειδεῖς, ὅπου ἐμβαίνει μὲ πολλοὺς ἄλλους συντρόφους· κάτωθεν ἀπὸ στενὴν εἴσοδον. Ἐκεῖ εὐρισκόμενος ὡς εἰς νῆσον καὶ μακρὰν τῶν ἐχθρῶν του διανύει ὄλον τὸν χειμῶνα, ἀφ' οὗ ἀποταμιεύει εἰς ἰδιαιτέρας ἀποθήκας καρπούς, φυτὰ, φύλλα καὶ ἄλλα. Τὸ πάχος τῶν τοίχων εἰς τὸ βάθος εἶναι 10 ὡς 12 πόδας, τὸ δὲ ὕψος πολλάκις ὡς 100· εἰς αὐτοὺς ἐπάνω στήζονται τρία πατώματα ἀλληπάλληλα, ὡςε νὰ δύναται νὰ κατοικήσῃ τὸ ἐπάνω ὅταν πλημμυρῶσι τὰ ὕδατα διὰ τὰς βροχὰς. Οἱ ἀρχιτέκτονες θαυ-

μάζουσι τὴν σφερότητα καὶ ἀκρίβειαν τῶν οἰκοδομῶν τοῦ αὐτοματοῦς τούτου ζώου. Πολλοὶ κάστορες (200 ὡς 300) συναυλιζόμενοι ὁμοῦ κατὰ τὸν Ἰούλιον καὶ Ἰούλιον ἐκλέγουσι ἓνα ἀρχηγὸν καὶ ἀρχίζουσι τὰς ἐργασίας των, διαμένουσι τρεῖς καὶ τέσσαρας χρόνους μὲ τοὺς γονεῖς τὰ παῖδιά, ἢ μένουσι διὰ παντὸς μὲ αὐτοὺς ἂν τοὺς χωρῇ ἢ κατοική, ὁ δὲ ὀκνηρὸς μεταξὺ αὐτῶν ῥαβδίζεται.

Εἶναι περίεργος ὁ τρόπος, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Λάπωνες εἰς τὴν ἄγρην τῶν κασόρων. Ἀνοίγουσι τινὰς τρύπας εἰς τὸ πάχος τινὸς λίμνης ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ ὑποκάτω βάλλουσι δίχτυα. Ἐκεῖ πίπτουσι τὰ ἄθλια ζῶα ὅταν διώκονται διὰ νὰ εὐρωσιν ἀσφάλειαν, καὶ ἐκεῖ μάλιστα εὐρίσκουσι τὸν θάνατον παγιδευόμενα· θηρεύονται ὁμῶς καὶ μὲ σκύλους. Ἡ οὐρὰ τοῦ κάστορος εἶναι μακρὰ, φολιδωτὴ, πλατεῖα καὶ πολλὰ δυνατὴ, ὅθεν τὴν μεταχειρίζεται μάλιστα ὡς μισρίον, τὰ ὀδόντιά του κόπτουσι γέλεχος δένδρου πολλὰ εὐκόλως. Διὰ νὰ μὴ τὸν διαπερᾷ ἡ ὑγρασία τοῦ ὕδατος λέγουσι ὅτι ἀλείφεται μὲ ἔλαιον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἀπόθετον εἰς κίστην κειμένην ὑποκάτω τῆς κοιτίδος. Τὸ βέβαιον ὁμῶς εἶναι ὅτι ἡ βουτυρώδης αὐτῆ οὐσία τοῦ κάστορος λεγομένη κασόριον, χρησιμεύει ὡς ἀντισπασμωτικὸν ἀξιόλογον εἰς τὰς γυναῖκας. Τὸ δέρμα τοῦ κάστορος τιμᾶται καὶ αὐτὸ ὡς γουναρικόν.

Οἱ Λάπωνες ὑπόκεινται οἱ μὲν εἰς τὴν Σουηδίαν, οἱ δὲ εἰς τὴν Δανίαν, οἱ δὲ εἰς τὴν Ρωσσίαν. Θέλοντες νὰ νυμφευθῶσι ζητοῦσι μόνον ἂν ἡ νύμφη ἔγῃ πολλοὺς ταράνδους. Τὸ εὐπροσδεκτότατον δῶρον τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ πρὸς τὸν πενθερὸν εἶναι ὁ ταβάκος καὶ ἡ ῥακὴ, μετὰ ταῦτα προσφέρει ὁ μνιστῆρ εἰς τὴν νέαν ἀπὸ τοὺς κόλπους του ὀλίγα κομμάτια ὀψητοῦ κρεατος, καὶ ἡ ἀποδοχὴ, ἢ ἀποβολὴ τῆς προσφορᾶς ἀποφασίζει τὴν ὑπόθεσιν.

Ὄταν γεννᾶται τὸ παιδίον, κυλιέται εἰς τὴν χιόνα, ἔπειτα λούεται εἰς ζεστὸν ὕδωρ, τειλίσσεται εἰς δέρματα λαγωῦ, βάλλεται εἰς κοιτίδα ἀπὸ ἐσκαμμένα σελέχη δένδρου, τὴν ὁποίαν κρεμασμένην κινεῖ μὲ τοὺς πόδας του ἐπὶ τούτῳ γυμνασμένος δούλος.

Ποτὲ δὲν αἰσθάνονται οἱ Λάπωνες τὸσιν χαρὰν, ὅσιν ὅταν ἀπαντῶσι τὰ ἴγνη λευκῆς ἄρκτου. Ἐπειδὴ εὐθὺς τότε ρίπτονται πολλοὶ κατ' αὐτῆς μὲ βέλη, ἀξίνας καὶ τουφέκια. Εἰς τὴν Εὐρώπην φέρουσι οἱ ἄνθρωποι παράσημα ἀξίας σαυροῦς καὶ ταινίας καὶ λιθοκόλλητα ἄλλα στολίσματα, ὁ δὲ Λάπων καυχᾶται καὶ βρενθύεται ὅταν φέρῃ εἰς τὸν πῖλόν του ὡς σὴν μετὸν ἀνδρίας, θύσαννον σύνθετον ἀπὸ τρίχας ἄρκτου.

Εἰς τοὺς παρὰ τὸν πόλον ἐκείνους τόπους ἡ νύξ διαρκεῖ δύο καὶ τρεῖς μῆνας, ἀλλ' ἡ σελήνη καὶ ἡ λαμπρότης τῆς χιόνος καταφωτίζουσι τὰς πρώτας ἐργασίας τοῦ Λάπωνος, τὴν ἀλειάν διακ. τῆς χαρίγγας καὶ τὸ κυνήγιον. Τὸ ψύχος εἶναι τὸσφ δριμύ, ὡςε τὸ ἀλκοόλιον παρῶναι εἰς τὰ θερμόμετρα, καὶ πολλάκις οἱ Λάπωνες μένουσι νεκροὶ ὅταν ἐξαίφνης ἐκβαίνωσιν ἀπὸ τὰς ζεσαινόμενας καλύβας των εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα. (2)

υετίαν μὲν ἔχοντες

ΓΕΩΡΓΙΑ.

Περὶ ἐξολοθρεύσεως τῶν φθοροποιῶν ζῶων.

Εἶναι διάφορα ἔντομα καὶ ἄλλα ζῶα ἐξ ὧν τὰ μὲν ἐπιβουλεύονται τοὺς κῆπους τοῦ γεωργοῦ, τὰ δὲ βλάπτουν τὰ τρόφιμά μας καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐνοχλοῦν ἀκατάπαυστα. Ἄν ὁ σκοπὸς ὄλων αὐτῶν τῶν χορτοβόρων, ζωοβόρων, ἢ αἰμοβόρων ζῶων καὶ ζωοφίων δὲν εἶναι ἄλλως εἰμὴ νὰ εὐχαρισήσουσιν τὴν πείνῃ τῶν, εἰς τὸν ἐγωιστὴν ὅμως ἄνθρωπον τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον. Φρονῶν ὅτι τὰ πάντα ἐπλάσθησαν δι' αὐτὸν, ἀδιαφορεῖ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἄλλων ζῶων, καὶ δὲν φροντίζει εἰμὴ δι' ἐκεῖνα, ἕσα τὸν τρέφουσι, τὸν ὑπερετοῦσιν ἢ τὸν τέρπουσιν. Ἀφίνοντες εἰς τοὺς φιλοσόφους ν' ἀποφασίσωσιν ἂν ὁ ἄνθρωπος ἔγη κατὰ τοῦτο δίκαιον ἐλθέτομεν ἐνταυθα τίνα μέσα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ἐναντίον τῶν ζῶων, ὅσα βλάπτουσι τοὺς κηπούς, τὰ δένδρα, τὰ ἐδώδιμα, τὰ φορέματα καὶ ἐκεῖνα ὁμοίως, ὅσα νύκτα καὶ ἡμέραν μᾶς καταπολεμοῦσι διὰ νὰ μᾶς ἐθυμίζουσιν ὅτι δὲν εἴμεθα δι' κυριάρχαι τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὰ μεγέλα ζῶα εὐκολώτερα φυλάττεται ὁ γεωργὸς παρὰ ἀπὸ τὰ ζωόφια. Οἱ φραγμοὶ ἐμποδίζουν τὰ πρῶτα, ἐξ ὧν τὰ μὲν οἰκιακὰ πρέπει νὰ ἔχουν βουκόλους ἢ ποιμένας καὶ νὰ μὴ περιπλάνωνται μόνον τῶν, καθὼς εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλάκις συμβαίνει, τὰ ἄγρια παραμονεύονται καὶ πιάθονται, τὰ δὲ μικροτέρα ζωγρίζονται μετὰ παγίδας τὰ πουλιὰ ἀπομακρύνονται διὰ τῶν τυφεκίων ἢ τῶν φοβήτρων, τὰ ὁποῖα σήθουν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἢ τῶν κρότων καὶ τῶν ἀλλαλαγιῶν.

Τὰ πλέον δυσκολοῦς ἐξολοθρευτὰ εἶναι τὰ μικρὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα καὶ εὐκολα πληθύνονται καὶ δύσκολα ζωγρίζονται τοιαῦτα δὲ εἶναι:

Οἱ μύρμηκες. Τὸ ἀξιολύμητον αὐτὸ ζῶον ἀσχυλοῦμενον ἀκαταπαύτως εἰς τὴν συλλογὴν καὶ ἀποταμίευσιν τῆς τροφῆς τοῦ κωνιγᾶ ὄχι μόνον τοὺς δημοπρατικούς κηπούς, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τὰς ἀποθήκας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα τρόφιμα. Τὸ ἐξολοθρεύον γύνοντες βρασὸν νερὸν εἰς τὴν φωλεάν του. Ὄταν οἱ μύρμηκες εὐρίσκονται πλησίον δένδρων ἢ ἄλλων πολυτιμῶν φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἔμπορῶν νὰ βλάψουσι μετὰ τὸ βραζὶν νερὸν, σκορπίζουσι τὴν φωλεάν τῶν μυρμηγκίων διὰ ν' ἀλλάξουν κατοικίαν καὶ ἐκεῖ τὰ ζεματοῦσιν. Ὁ μύρμηξ ἀγαπᾷ νὰ ἀναβαίνει εἰς τὰ δένδρα καὶ φέρει ἀρκετὴν βλάβην εἰς πολλοὺς κηπούς καὶ εἰς τὰ φύλλα. Διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀνάστασιν τῶν δένδρων εἰς τὸ ἔλεγχος τοῦ δένδρου μάλλινον περιτύλιγμα ἢ σχοινίον ἀλειμμένον εἰς καπρᾶν, εἰς λάδι ἢ εἰς κάμυϊαν βεφίν. Ἄλλως πάλιν ἀνακατώνον εἰς συνειθισμένον λάδι λεπτὴν κόνιν καρβόνων καὶ μετὰ αὐτὸ ἀλεῖ φουν. τῶν κορμῶν τοῦ δένδρου ἢ κῆν συγγάζουσι μυρμηγκία. Τὰ ζωόφια αὐτὰ πείπτουσι εὐκόλως ἀπὸ τὰ δένδρα, ἂν τὰ τακρῆξιν δυνατὰ, τὰ καταπατεῖς τότε καὶ τὰ φθείρεις. Τοὺς σωρούς τῶν σίτων, φυλάττουσι ἀπὸ τοὺς μύρμηκας βάζοντες τριγύρω ἄγριον κρίγιανον· οἱ παλαιοὶ ἐπερίγραφον τὸν σωρὸν μετὰ γῆν λευκὴν.

Αἱ κάμπαι. Βλάπτουσι τὰ φύλλα πολλῶν ὀπωροφόρων δένδρων. Ὁ καλύτερος τρόπος δὲ νὰ τὰς ἐξολοθρεύσῃ τις εἶναι νὰ καθαρίσῃ τὰ δένδρα, εἰς τὰ ὁποῖα συγγάζουσι καὶ ὅπου ἐπομένως κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς τῶν καὶ γεννοβολῶν· αἱ φωλεαὶ αὗται πρέπει νὰ συναχθῶν καὶ νὰ καοῦν πρὶν ἐπωάσουσι τὰ αἰγὰ, διότι ἀφοῦ αὐτὰ ἀνοίξουσι, δυσκόλως ἐξολοθρεύεται τῶν κάμπων. Μερικὰ ὅμως αἰγὰ πάντοτε διαφεύγουσι καὶ γεννῶνται ἐξ αὐτῶν ἢ ἔρχονται ἀλλαχόθεν κάμπαι, τὰς ὁποίας καταδιώκουσι μετὰ ἄλλον τρόπον. Πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος, αὗται εὐρίσκονται συναγμέναι εἰς τὰ φύλλα, ὅπου τὸ ψύχος τῆς νυκτὸς τὰς βιάζει νὰ ἐνόωνται. Εὐγαίνουσι τότε εἰς τὸ κωνιγιον, τὰς συνάζουσι καὶ τὰς φονεύουσι. Μεταχειρίζονται ὁμοίως τὸ κάπνισμα τοῦ θειαρίου κάτωθεν τῶν δένδρων, ὅπου εὐρίσκονται αἱ κάμπαι, αἱ ὁποῖαι ἀμέσως καταπίπτουσι ἡμιθανεῖς. Τὸ μέσον αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὅμως κάποιαν προσοχὴν διὰ νὰ μὴ καοῦν ἢ ζεταθῶν πολὺ τὰ κλωνάρια ἢ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶναι πολὺ τυφερά. Τὰ φονεύουσι ὁμοίως βαντίζοντες αὐτὰ μετὰ ζυμὸν κοπρίας ἢ καπνοῦ (νικατιανῆς.) (Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΡΑΒΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ.

Μωαμεθάνος τις προσκεκλητὴς, τὸνομα βὲν Ἀδουάνης, ὀπλαρχηγὸς τῶν Βεῆν τῆς Τριπόλεως, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Ἀράβας, ἔμασε τὸν δρόμον αὐτοῦ, καὶ ἐνκλισθὴν σιμὰ τοῦ ἔθρικου στρατοπέδου. Φθάσας δὲ εἰς σκηνὴν τινα, καὶ εὐρῶν τὴν ὕψην αὐτῆς ἀνοικτὴν, ἔτρεξε τὸν ἵππον του, καὶ ἐξήτησε βοήθειαν, ὧν ὑπερβολὴ ἀποσταμένος καὶ διψασμένος. Ὁ πολέμικος Ἀραβὸς ἐπροσέκλεσε τὸν ἐχθρὸν του νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν σκηνὴν ἀφόβως, καὶ τὸν ἐπεριποιήθη μετὰ ἔλεος τὸ σέβας καὶ τὴν φιλοξενίαν, διὰ τὰ ὁποῖα φημίζεται τόσον οὗτος ὁ λαός. — Οἱ πρῶτιστοι μετὰ τοῦ ὑψηλοτάτου βασιλέως τοῦ Αἰθιοπίας, διακονοῦν τὸν ξένον τῶν. Καὶ ὁ τοῦ ὑψηλοτάτου βασιλέως τῆς νὰ τὴν μαγειρεύσῃ κατὰ τὸν κάλλιστον τρόπον. Μεταξὺ τινῶν ἀπὸ τοὺς Ἀράβας ἐπικρατεῖ ἀκόμη ἡ ἀρχαία συνήθεια (περὶ τῆς ὁποίας τόσον συχνὰ ὁ λόγος εἰς τὰς Γραφάς) τοῦ νίπτειν τοὺς πόδας καὶ ἡ φιλοσοφία δὲ αὐτὴ ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου. — Τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἐσύγκειτο ἀπὸ τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ θρεπτοῦ ἀρνίου ἐψπτον, ἀπὸ φοινίκια καὶ ξηρὰ ὀπωρικά, καὶ προσφάγιόν τι ἐπίπτεδες ἐτοιμασθέν ἀπὸ τοῦ Ἀραβὸς τὴν σύζυγον, πρὸς πλεοντέραν τιμὴν τοῦ ξένου τοῦ ἀνδρός τῆς.

Ἄν καὶ οἱ δύο οὗτοι ἀρχηγοὶ εὐρίσκοντο ἐνασχολημένοι εἰς πόλεμον συναλλήλως, ἐσυνωμιλοῦσαν ὅμως μετὰ εὐκρίνεια καὶ φιλικῶν, διηγαγόμενοι τὰ αἰσθητῶν καὶ τὰ τῶν προγόνων ἀνδραγαθήματα· ἀλλὰ γλωσσῆς αἰφνίδιος ἐκάλυψε τοῦ ξενοδόχου τὴν πρόσωπον· σκηθεῖς ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἀπε-

σύρθη, και μετ' ὀλίγας στιγμάς ἔστειλε μήνυμα εἰς τὸν ξένον του, ὅτι ἡ κλίνη ἦτον ἐστρωμένη, και πάντα ἑτοιμα διὰ τὴν ἀνάπαυσίν του· ὅτε αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν αἰσθάνετο καλά, και δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνον· ὅτι εἶχεν ἐξετάσει τὸν ἵππον τοῦ φιλευομένου, και τὸν εὔρειν παρμπολὺ ἀδύνατον διὰ τὸ κοπιαστικὸν ταξείδιον τῆς ἐπαύριον· ἀλλ' ὅτι ἵππος εὐρωστος με κάθε τι ἀναγκαῖον ἤθελεν εἰσθεῖαι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἑτοιμος εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ὅπου και αὐτὸς ἤθελε τὴν ἐνταμώσειν και τὸν ἀποχαιρετίσειν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἠπόρησε μὲν ὁ ξένος εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ ξενοδόχου του· ἀλλ' ἀδυνατῶν νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα τῆς ἐπλογίας διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἄρα τις ἐξύπνισεν αὐτὸν ἐν καιρῷ νὰ λάβῃ πρὶν κινήσῃ, τροφὴν τινα, ἡ ὁποία τοῦ ἦτον ἐτοιμασμένη· ἀλλὰ δὲν ἶδε κανένα τῆς οικογενείας, ἑωσοῦ, φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐπαρτήρησε τὸν οἰκοδεσπότην βαστάζοντα τὴν χαλινὸν τοῦ ἵππου, και ὑποστηρίζοντα τὰς πατητριάς, ὥστε αὐτὸς νὰ ἀναβῇ, (τὸ ὅποῖον μεταξὺ τῶν Ἀράβων γίνεται ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ δούλευσις). Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῆν ὁ Ἄσσουνας, και τὸν εἰδοποίησεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατοπέδον δὲν εἶχε τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀσπονδον, ὁποῖος αὐτός. Ἐχθὲς βραδύ, εἶπε, διηγούμενος τῶν προγόνων σου τὰς ἀνδραγαθίας, μὴ ἀνεκάλυψες τὸν φονέα τοῦ πατρὸς μου. Ἐδῶ κεῖνται ὅλα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἐφοροῦσε τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς του, (τὰ ὁποία τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς), ὑπεράνω τῶν ὑποίων ὡμοσα πολλάκις, εἰς ἐπίκειον τῆς οικογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, και νὰ ζητῶ τοῦ φονέως του τὸ αἶμα ἐξ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου. Ὁ ἡλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη· πάραυτα δὲ μετὰ τὴν ἀνατολὴν του θέλω σὲ διώξω, ἀφοῦ ἀσφαλῶς ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν σκηνὴν μου, ὅπου, κατ' εὐτυχίαν σου, εἶναι παρὰ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας μας νὰ ἐνοχλήσω τὸν ὅστις ἐξήτησε και ἤρην εἰς αὐτὴν ὑπεράσπισιν· ἀλλὰ παύουν αἱ ὑποχρεώσεις μου ὅλαι ἀμέσως ὅταν χωρισθῶμεν, και ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρέπει νὰ με θεωρῆς ὡς ἀποφασισμένον νὰ σὲ ἀφανίσω, εἰς ὅποιονδήποτε μέρος, ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἀπόστημα, ἐνταμωθῶμεν. Δὲν ἀνέβης ἵππον κατώτερον τοῦ ἐτοίμου νὰ δεχθῇ ἐμέ· τοῦ ἐνός μας ἡ και τῶν δύο ἡ ζωὴ εἶναι χαμένη, ἀν ἡ ταχύτης αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίῃ τὴν τοῦ ἰδικοῦ μου.

Εἰπὼν ταῦτα, ἔδωκε τὴν δεξιάν εἰς τὸν ἐχθρὸν του, και ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ βὲν δὲ Ἄσσουνας, ὠρμηθεὶς ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτὰ ὅσα ἐκίνησε πρὸ τοῦ Ἄραβος, ἔφθασεν εἰς τοῦ βῆν τὸ στρατεύμα ἐν καιρῷ ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκτην του, ὅστις, ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀπὸ πλησίον, ἤλθε τόσοσιν σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον τὸ ἔκρινεν ἀσφαλές. — Ἦτο μὲν αὕτη παράδοξος φιλοξενία. πλὴν πᾶς Ἄραβ' ἤθελε πράξῃν ὁμοίως εἰς ὅμοιαν περιστάσιν.

Παράλληλια Πλουτάρχου και Σερέκα κατὰ Λαχάρην.
Cours de Litterature.

Ὁ μὲν Πλούταρχος εἶναι ὁμαλότερος και σταθερότερος· ὁ δὲ Σερέκας κυματηρότερος (plus ondoyant) και ἀμειψιφότερος (divers). οὗτος μὲν χαρακτηρίζει ἐαυτὸν εἰς τὰ συγγράμματά του, συζέλλεται και ἐκτείνεται, ἐξοπλίζων τὴν ἀρετὴν κατὰ τῶν κακῶν ὀρέξεων· ἐκεῖνος δὲ, τρόπον τινα, ὑπέρφρον γινόμενος πρὸς αὐτάς, κρίνει ἀνάξιον νὰ σπεύδῃ, προσέγων και νὰ προσφυλάττεται. Ὁ μὲν Πλούταρχος πλατωνίζει, τὰ ἡμερα και προσηνῆ εἰς τὸν πολιτικὴν κινωνίαν ἀποδεχόμενος· ὁ δὲ Σερέκας διατρῖβει ὑπὸ τὴν Στοάν, ἢ συλλογίζεται κατὰ τὸν Ἐπίκουρον*. Ἐκκλίτων πολλάκις ἀπὸ τὰ συνήθη και τὰ κοινῶς χρήσιμα, ὑποχωρεῖ ὅπως οὖν εἰς τὴν τυραννίαν τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ καιροῦ του· ὁ δὲ Πλούταρχος εἶναι πανταχοῦ ἐλεύθερος. Τὰ μὲν συγγράμματα τοῦ Σερέκα εἶναι πλήρη λόγων δριμύτητος και φράσεων διανοϊκῶν· τὰ δὲ τοῦ Πλουτάρχου γέμουσι πραγμάτων. Ἐκεῖνος μὲν θερμαίνει μάλλον και συγκινεῖ τοὺς ἀναγνώσας· οὗτος δὲ τοὺς εὐχαρισεῖ πλειότερον. Κρίνει μὲν ἀκριβέστερα και ὁδηγεῖ ὁ Πλούταρχος· προσωθεὶ δὲ ὁ Σερέκας· ἀμφοτέροι δ' ἔχουσι τὴν σημειώδη ταύτην εὐκολίαν ὡς πρὸς τὴν ἐμὴν διάθεσιν, ὅτι ἡ ζητούμενη ἐν αὐτοῖς ἐπισήμη εὕρισκεται ἀσυναρτήτως ἐκτεθεμένη και χωρισῶς, μὴ ἀπαιτοῦσα διὰ τοῦτο πολύπονον μελέτην, τῆς ὁποίας εἶμαι ἀνίκανος. Ὄθεν τὰ πονημάτια τοῦ Πλουτάρχου, και τοῦ Σερέκα αἱ ἐπιστολαί, εἶναι τὸ καλῆτερον και ὠφελιμώτερον μέρος τῶν συγγραμμάτων των. Δὲν εἶν' ἔργον μεγάλης ἐπιχειρήσεως ν' ἀσχοληθῶ εἰς ταύτην τὴν ἀνάγνωσιν, και νὰ τὴν διακόπτω, ὅπου θέλω, μὴ συναπτομένων και συνεξαπτωμένων τῶν ἐνοιῶν. (13.)

Κατάστασις τῶν σχολείων εἰς τὴν Γαλλίαν.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ δημόσιος ἐκπαίδευσις προχωρεῖ κάλλιστα. Ὀλόκληρος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνωτέρων προκαταρκτικῶν σχολείων εἶναι 350, τῶν δὲ στοιχειωδῶν σχολείων 35,692· ὅθεν ὅλα ὁμοῦ τὰ δημόσια σχολεῖα συμποσοῦνται εἰς 36,042. Ἐὰν εἰς ταῦτα προσθέσωμεν τὰ μερικὰ σχολεῖα, ἀναβαίνοντα εἰς 7,909, θέλομεν ἔχει ὡς κεφάλαιον ὅλων τῶν σχολείων τοῦ πρώτου και δευτέρου βαθμοῦ 43,951. Ὀλόκληρος ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα μαθητῶν εἶναι 2,453,954, ἐκ τῶν ὁποίων 1,627,110 εἶναι ἀγόρια και 826,844 κοράσια. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος, διαιρούμενος μεταξὺ πληθυσμοῦ 32,000,000, δίδει περίπου ἓνα μαθητὴν διὰ κάθε 12 κατοίκους.

Τὰ ἔξοδα τῶν σχολείων τούτων λογίζονται ἕως περίπου φρ. 2,500,000. Διὰ νὰ ἐτοιμαζῶνται δὲ οἱ ἀπαιτούμενοι διδάσκαλοι, ἐθεμελιώθησαν 73 τυπικὰ σχολεῖα ἢ διδασκάλων παιδευτήρια. Διὰ τοὺς μισθοὺς και τὰ ἔξοδα τῶν ἐφόρων, οὔτινες ἐπισκέπτονται τὰ σχολεῖα ταῦτα, πληροῦναι ἡ διοίκησις

* Θεωρεῖται ἐνταῦθα ὁ Ἐπίκουρος κατὰ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ διάθεσιν, εὔσαν αὐστηροτάτην, και ὄχι κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τῶν ἐπικουρείων, τῶν ἡδονικῶν.

240,000. Όλα τὰ ἐκδιδόμενα παιδαγωγικὰ βιβλία υποβάλλονται εἰς τὴν ἐξέτασιν ὑποκειμένου τινός, διοριζομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίου ἐκπαίδευσως Γραμματέως, καὶ 10,000 φράγκα πληθύνονται κατ' ἔτος διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου.

Ἐφημερίδες, βιβλία, καὶ βιβλιοθήκαι εἰς τὴν Ῥωσίαν.

Τὸ 1831 ὑπῆρχαν εἰς τὴν Ῥωσίαν 40 περιοδικὰ συγγράμματα ὑπὸ τὴν λογοκρισίαν τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματέως. Ἐκ τούτων 1 ἐξεδίδετο καθημέραν, 2 ἡμέραν παρ' ἡμέραν, 9 δις τῆς ἐβδομάδος, 1 κάθε πέντε ἡμέρας, 15 καθ' ἐβδομάδα, 6 δις τοῦ μηνός, 3 κατὰ μῆνα, 2 κατὰ δίμηνον, καὶ 6 κατὰ τρίμηνον. Ἀπὸ τὰ περιοδικὰ ταῦτα 6 ἦσαν περὶ Πολιτικῶν καὶ Φιλολογίας, 20 διόλου φιλολογικά· 4 περὶ Ἐμπορίου, Χειροτεχνημάτων, καὶ Ὀρυκτογολίας, 2 περὶ Γεωργικῆς, 1 Πολιτειογραφικῶν, 4 περὶ Πολεμικῆς, καὶ 3 περὶ Φυσικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Ἰατρικῆς.

Ἐκτὸς τούτων ἐδημοσιεύοντο, ἡ Στρατιωτικὴ Ἐφημερίς, Ῥωσιστὶ καὶ Γερμανιστὶ, τὸ Ἡμερολόγιον Πετροπόλεως, Γαλλιστὶ, αἱ Πετροπόλεως καὶ Μόσχας ἐφημερίδες, Ῥωσιστὶ καὶ Γερμανιστὶ· αἱ τῆς Γερουσίας ἐφημερίδες, καὶ διάφοροι ἐπαρχιωτικαὶ ἐφημερίδες.

Τὰ βιβλία δὲ, ὅσα ἐξεδόθησαν τὸ 1831, ἦσαν κατὰ τὸν 716 ἀριθμὸν 592 πρωτότυπα, 124 μεταφράσεις· ἐκ τούτων 479 ἦσαν κατὰ τὴν γλῶσσαν Ῥωσικῆ· 10 Ῥωσικὰ μετ' ἄλλων διαλέκτων· 97 Γερμανικά, 40 Πολωνικά, 33 Γαλλικά, 25 Ἰταλικά, Ἑσθονικά, καὶ Φιννικά, 23 Λατινικά, 2 Ἑλληνικά, 4 Ἀποελληνικά, καὶ 8 Ἑβραϊκά.

Αἱ δὲ κυριώτεραι βιβλιοθήκαι, ὅσας ἐπεστίται ὁ ἐπὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεὺς, περιεῖχαν, κατὰ τὸ 1831, τὰ ἑφεξῆς βιβλία.

Δημόσιος Βιβλιοθήκη	273,776
Ἀκαδημία τῶν Τεχνῶν	101,116
Ῥωσικὴ Ἀκαδημία	2,435
Πανεπιστήμιον τῆς Οὐίλνας	51,837
Ὁμ. τοῦ Δορπατίου	52,449
Ὁμ. τῆς Μόσχας	22,777
Ὁμ. τῆς Κασάν	23,930
Ὁμ. τῆς Πετροπόλεως	7,535
Μουσείον τι	28,921

(Ἐκ τῆς Ἀποθήκης τῶν ὠφελίμων γνώσεων.)

Ταχυδρομεῖα.

Ἐντὸς τριῶν ὥρων καὶ ὀλιγώτερον ἀνοίγουσιν εἰς τὴν πόλιν τῶν Παρισίων 4,000 φακέλλους περιέχοντας 30 ὡς 36,000 γράμματα, τὰ ὅποια καταγράφονται, ἐπισημαίνονται καὶ διανέμονται ἀμέσως. Ἡ κεντρικὴ δι-

οὐκασίς τοῦ ταχυδρομείου τῶν Παρισίων ἐνεργεῖ μετ' 3 ἀρχηγούς καὶ 519 ὑπαλλήλους. Εἰς δὲ τὴν Λονδραν ἐκτελεῖ τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν μετ' 5 ἀξιωματικῶν μεγάλους καὶ 260 ὑπαλλήλους. Ἰδὼν ὁ μέσος ἔθρος τῶν ἐρχομένων καὶ ἀναχωρούντων γραμμάτων.

Γράμματα ἐρχόμενα	εἰς Παρισίους.	Λονδραν.
ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἢ ἔξωθεν	35,000.	33,000.
Γράμματα τοῦ μικροῦ ταχυδρομείου	15,000.	40,000.
Ἀναχωρῶντα εἰς τὰ ἔξω	70,500.	45,000.
Ἐφημερίδες	85,000.	90,000.
Καθημερινὰ ἔγγραφα	202,000.	200,500.

Εἰς Παρισίους ὑπηρετοῦσι 390 διανομεῖς, εἰς τὰς ἐπαρχίας 681, εἰς δὲ τὰ χωρία 7,000, ὅλον 8,071. Τὸ ταχυδρομικὸν δικαίωμα εἰς μὲν τὴν Γαλλίαν εἶναι 4 σολδία διὰ τρεῖς λεύγας, 6 διὰ 10, 8 διὰ 40 καὶ 14 διὰ 100, εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν τὸ αὐτὸ ταχυδρομικὸν δικαίωμα εἶναι 8 σολδ. διὰ 3 λεύγας, 12 διὰ 10, 90 διὰ 40 καὶ ἓν φράγκον 5 σολδ. διὰ 100 λεύγας. Εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ προσωπικὸν εἶναι διπλοῦν, καὶ τὸ δικαίωμα σχεδὸν ἐξ ἡμισείας ὀλιγώτερον. Τὸ ὅλικόν εισόδημα τῶν ταχυδρομείων τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ 1820 ἦτον 23,156,780 φράγ. ἢ δαπάνη 11,528,992 φράγ. δηλ. πρόσοδος καθαρὰ 11,527,788. Κατὰ δὲ τὸ 1831 ὅλικόν εισόδημα 35,889,000, δαπάνη 18,719,000, πρόσοδος καθαρὰ 15,171,000. Τῆς δὲ Ἀγγλίας τοῦ ταχυδρομείου κατὰ τὸ 1820, ἡ ὅλικὴ πρόσοδος ἦτο 51,701,525 φράγ. δαπάνη 14,762,850, πρόσοδος καθαρὰ 36,938,675 φράγ. Κατὰ δὲ τὸ 1831 ἡ ὅλη πρόσοδος 55,684,800, δαπάνη 16,458,125· καθαρὰ πρόσοδος 39,225,950. (3.) (Journal de Statistique)

Ὑποναυτοκράτειον ἢ Θαλάσσιος δίκαιμος τῆς Ἀγγλίας.

Τῆν αἰ. Ἰανουαρίου 1835 τὸ ναυτικὸν τῆς Ἀγγλίας σύγκειτο ἀπὸ 554 πλοῖα, τῶν ὁποίων τὰ 170 ἦσαν εἰς διαφόρους χρεῖας σαλμένα, 14 μεγάλα πλοῖα 120 σφαιροβόλων ἕκαστον, ὅλα δὲ ὁμοῦ 1680, ἔχοντα χωρητικότητά 37,095 πύθων καὶ περιλαμβάνοντα 12,600 ναῦτας ἄξιισαν 42,234,500 φράγ. Τὸ μέγα δὲ ναυτικὸν ὅλον συγκείμενον ἀπὸ 213 πλοῖα δίκροτα, τρίκροτα καὶ φρεγάτας ἄξιισε 363,779,575 φράγ. (3.) (Ἦχώ τοῦ ἐμπορίου.)

Ἀπόπλους πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ἀπολωλότων γαλινοθηρῶν.

Ἐνδεκα πλοῖα ἐκπλεύσαντα πρὸς ἄγραν φαλινῶν καὶ περιέχοντα 59 ἄνθρωπος πληρώματος, ἐκλείσθησαν εἰς τοὺς ἀρκτικούς τόπους ἀπὸ φοβεροῦς σωροῦς πάγων κατὰ τὸ 1835. Ἡ διεσθυσίς τῶν ναυτικῶν διὰ τὴν σώσιν τοῦς ἀθλίους τούτους δὲν ἐνέκρινε νὰ βιάσῃ ἄλλους νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς ὁμοίους κινδύνους. Ἀλλ' ἠρκέσθη μόνον νὰ συγγραφῆσθαι ἐθελοντάς νὰ ἔμβωσιν εἰς 3

πλοῖα τὰ ὅποια ὑπεσχέθη νὰ καταρτίσῃ καὶ νὰ ἐφοδιάσῃ. Ὁ ἀνεπίτομος τοῦ περιφήμου θαλασσοπόρου Ἦρς θέλει διευθύνει τὸν ἀπόπλου τοῦτον εἰς ἀναζήτησιν καὶ σωτηρίαν τῶν ἀπολωλότων. (3.)

Βιομηχανία καὶ γεωργικὴ τῶν Ὁμοσπόνδων ἐπαρχιῶν.

Ἀπὸ τὸν κατωτέρω κατάλογον τῶν προσόδων τῆς γεωργίας καὶ βιομηχανίας φαίνεται ἡ πρόοδος τῶν Ὁμοσπόνδων ἐπαρχιῶν τῆς Ἀμερικῆς.

ἔτη. πρόσδοσι γεωργίας. πρόσδοσι βιομηχανίας.

1830 47,000,000. 5,300,000.

1831 47,200,000. 5,000,000.

1832 46,200,000. 6,400,000.

1833 55,000,000. 7,000,000.

1834 67,000,000. 7,000,000.

Εἰς 12 ἐπαρχίας εὑρίσκονται 350 μύλοι, χρησιμεύοντες εἰς τὴν κλωσικὴν, καὶ κινούντες 1,500,000 ἀτράκτους. Τὰ ἐργαστήρια ταῦτα ἐνασχολοῦσι προσέτι 35,000 ὑφαντήρια, καὶ 60,000 ἐργάται, κεφάλαιον δὲ κατεβλημένον 239,500,000 φράγκα (ἢ 45,000,000 dollars). Ἡ μεταλλουργία τοῦ χρυσοῦ, ἥτις ἔδωκε μόνον 5,900 dollars (250,000 φράγ.) κατὰ τὸ 1824 ἔδωκε κατὰ τὸ 1834 ὡς 898,000 (5,000,000 φράγκα) 2,900 λεῦγα δρόμων εἶναι σιδηρόσρωτοι καὶ ἄξιζαν 70,000,000 dollars (37,000,000 φράγ.) Τὸ Νεοὶόρακον New-York ἄνοιξε 566 λευγῶν διώρυγας μὲ 11,488,000 dollars, καὶ ἔχει σήμερον ἀπ' αὐτὰς 1,349,000 πρόσδοτον. 212,000,000 φράγκα ἔχουσι κεφάλαιον οἱ ἐργολάβοι τῶν σιδηροσρώτων δρόμων. (2.) (American Almanac 1836).

Ἀπόδειξις ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώρισαν τὴν Ἀμερικὴν.—

Ὁ Κ. Kempe ἔδειξε τὸ σχέδιον 22 ἀγγείων καὶ λύχνων ζωγραφητῶν, εὑρεμένων εἰς τοὺς τάφους τῶν Ἰγγασίων (βασιλέων εἴτε ἡγεμόνων) τοῦ Περού. Τὰ πλείωτα τούτων τῶν σκευῶν εἶναι μάλιστα περίεργα διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ὁμοιότητα μὲ ἀνάλογα σκευὴ εὑρισκόμενα εἰς τοὺς τάφους τῆς Αἰγύπτου. Τινὰ ἔχουσι τὸ σχῆμα τῶν Ἑλληνικῶν ἀγγείων, ἄλλα δὲ ὁμοιάζουσι μὲ τοὺς ἀμφορεῖς τῶν Ῥωμαίων. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι μετέδωκαν τὴν κεραμικὴν τῶν καὶ ἄλλα τέχνας εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ διὰ τούτων εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Ὁ δὲ Κ. Kempe νομίζει ὅτι εἰσῆχθησαν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν διὰ τῶν Φοινίκων, οἱ ὅποιοι ἦσαν τολμηροὶ εἰς τὴν ναυτιλίαν εἶχον μεγάλα πλοῖα καὶ πολλὰς ἀστρονομικὰς γνώσεις. (3.)

(Soc. of antiq. London)

